

РЕШЕНИЕ

№ 1982

гр. София, 26.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 26.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12045** по описа за **2020** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63, ал.1 от Закон за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ във вр. с чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано по повод на касационна жалба вх. № 39111 от 11.12.2020 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 21061483 от 17.11.2020 г. по описа на Софийски районен съд, подадена от [фирма], представлявано от Ю. Д. Д., чрез адв. В.С., срещу решение от 27.10.2020г., постановено по НАХД №1757/2020г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 108-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № РД-05-0376/08.01.2020г., издадено от Директор на Столична регионална здравна инспекция /СРЗИ/, с което на касатора, на основание чл. 231, ал.2 и чл.218, ал. 2 от Закона здравето /ЗЗ/, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3 000 /три хиляди/ лева за извършено нарушение на чл. 56, ал. 1 от ЗЗ.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба, с която се иска неговата отмяна. Касаторът твърди, че същото е неправилно, немотивирано и постановено при съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване на процесуалните права на дружеството. Оспорва извода на въззивния съд относно дефиниране на помещението като „закрито обществено място“. Сочи се, че са налице нарушения на изискванията на чл. 42 и чл. 57, ал.1 от ЗАНН. Освен това

твърди, че в НП административнонаказващия орган /АНО/ се позовава на различна от действащата към момента на установяване на нарушението правна уредба на чл. 231, ал.2 и чл. 218, ал.2 от ЗЗ, което е грубо нарушение на разпоредбата на чл.3 от ЗАНН. Навежда доводи, че решението на СРС е необосновано, т.к. не са обсъдени всички аргументи, изложени от дружеството пред въззивната инстанция. Не била установена и самоличността на лицето, пушило залата към търговския обект. Претендира и приложение на чл. 28 от ЗАНН. Моли съда за отмяна на постановеното решение и постановяване на ново, с което процесното НП да бъде изцяло отменено. В съдебно заседание касаторът, редовно призован, се представлява от адв. А., която поддържа жалбата. Моли решението на въззивната инстанция да бъде отменено като неправилно и постановено при съществени процесуални нарушения. Моли НП да бъде отменено. Представени са писмени бележки.

Ответникът по касационната жалба – Директор на Столична регионална здравна инспекция /СРЗИ/редовно призован, представлява се от адв.Г., който оспорва жалбата. Моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението на СРС да бъде оставено в сила като правилно и обосновано. Представени са писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор Ю. намира жалбата за неоснователна и недоказана, поради което същата да бъде оставена без уважение.

Административен съд София – град, IX – ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди, както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа страна: „На 05.12.2019 г. св. В. - инспектор в СРЗИ, извършила проверка в пицария „У.“ в [населено място], [улица], стопанисвана от [фирма]. Установила, че в една от залите на пицарията, която е оградена от всички страни със плътни стени от стъкло и плътен покрив, които са затворени, клиент пушел цигара, а по всички маси имало пепелници. Св. В. счела, че дружеството е извършило нарушение на чл. 56, ал. 1 ЗЗ и съставила срещу него на място акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 59. Въз основа на акта е издадено и обжалваното НП. Словесното описание на нарушението и възприетата за него правна квалификация по акта и наказателното постановление съвпадат по признаци.

Изложената фактическа обстановка, въззивният съд е приел за установена въз основа на събраните в хода на съдебното следствие гласни доказателствени средства, както и от приетите по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства. Показанията на св.В., дадени в хода на съдебното следствие, са възприети от съда като логични и последователни, непротиворечиви, кореспондиращи изцяло с останалите писмени доказателства по делото, поради което въззивният съд е преценил да ги кредитира.

Въз основа на така събраните доказателства, СРС е направил извод, че НП е законосъобразно и го е потвърдил. Приел е, че АУАН и издаденото въз основа на него НП, е съставен, респ. издаден от компетентни длъжностни лица, при спазване процесуалните правила за това. Според въззивния съд са спазени разпоредбите на чл. 42 и чл.57, ал.1 ЗАНН. Обсъдил е непосочване на номера на АУАН в НП, както и посочване на различно действащата редакция на чл.231, ал.2 и чл. 218, ал. 2 от ЗЗ. Изложил е и аргументи досежно спазване и на материалния закон, обсъдил е и размера на имуществената санкция. Преценил е, че липсват предпоставки за приложение на института на „маловажност“ поради засилената защита на обществените отношения.

Така постановеното решение е правилно.

Член 56, ал.1 ЗЗ въвежда абсолютна забрана за тютюнопушене в закрити обществени места, чието съблюдаване е безусловно, не зависи от броя на пушилите клиенти, тяхната самоличност и/или други техни качества, поради което данни в тази насока не е следвало да се установяват с акта и да се съобразяват с наказателното постановление. Задължителността на забраната по чл.56, ал.1 ЗЗ и отговорността по чл.218, ал.3 ЗЗ за неспазването ѝ не зависи от това дали [фирма] е възприело действията на пушилите в ресторанта му клиенти, нито дали ги е позволило или не. Отговорността му е на юридическо лице, която е законово предвидена с чл.218, ал.3 от ЗЗ съгласно чл.83, ал.1 ЗАНН, е за неизпълнение на задължение, визирано в императивната разпоредба на чл.56, ал.1 от ЗЗ. Тази отговорност е обективна, не зависи от (не)добросъвестността на юридическото лице като (не)знание за тютюнопушенето в обекта, от това дали отношението му е било активно - позволително или пасивно - търпимо към това тютюнопушене и/или от какъвто и да е друг субективен елемент. Според § 1а, т.11 от ДР на ЗЗ спазването на нормативните установените с нормативен акт забрани и ограничения за тютюнопушенето е дейност със значение за здравето на човека. Изпълнението на всички тези държавни здравни изисквания се дължи ex lege от всички юридически лица, чиито обекти са обществено достъпни и/или предназначени за обществено ползване с въздействие на рискови за здравето фактори, поради което всяка неосъществена дейност със значение за здравето на човека ангажира административнонаказателна отговорност на основание чл.83, ал.1 ЗАНН, независимо от причините на които се дължи. В случая, нарушението се състои в неспазването на 05.12.2019 г. на забраната за тютюнопушене по чл.56, ал.1 ЗЗ в закритата втора зала на пицария „У.“, стопанисван от [фирма], находящ се в [населено място], [улица]. Тези фактически данни, обуславящи прилагането на чл.218, ал.3 ЗЗ фигурират в АУАН, съставен на 05.12.2019г. и НП изх. № РД-05-0376/08.01.2020 г. В последните няма неяснота по съставомерни елементи от административнонаказателното обвинение, която да препятства санкционираното юридическо лице да посочи факти, да ангажира доказателства и да наведе доводи в своя защита. Като цяло, индивидуализацията на нарушението в акта и наказателното постановление отговаря на изискванията по чл.42, т.4 и чл.52, ал.1, т.5 ЗАНН и не страда от съществени недостатъци.

Кои точно клиенти са пушили в обекта, дали [фирма] е възприело/узнало действията им и дали ги е разрешило, не се отнасят до съставомерни признаци по чл.218, ал.3 вр. ал.1 вр. чл.56, ал.1 ЗЗ, поради което тяхното неотразяване в АУАН и НП не е формална нередовност по чл.42, т.4 и чл.52, ал.1, т.5 ЗАНН.

Неоснователен е основният довод на касатора за за нарушение на чл.42 и чл. 57 ЗАНН. Съгласно разпоредбата на чл.42 ЗАНН АУАН следва да съдържа собственото, бащиното и фамилното име на съставителя и длъжността му и датата на съставяне на акта. Няма изрично изискване да съдържа номер на издадения акт, каквито са доводите на касатора. В съответствие с изискванията на чл.57, ал.1, т.3 НП трябва да съдържа датата на акта, въз основа на който се издава, и името, длъжността и местослуженето на актосъставителя. В конкретния случай, тези изисквания са спазени-посочено е, че НП се издава въз основа на данните, изложени в АУАН, съставен на 05.12.2019г. от К. Партениева В. на длъжност инспектор в отдел „Здравен контрол“. Непрецизното изписване на длъжността на актосъставителят /липса на дирекция, инспекция и т.н./ в наказателното постановление в случая не представлява съществен процесуален порок, който да води до самостоятелно основание за неговата

отмяна. Освен длъжността, в изпълнение на чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗАНН, наказателното постановление съдържа коректни данни за датата на акта, въз основа на който се издава, и името и местослуженето на актосъставителя, които позволяват по безспорен начин да се установи неговата компетентност. Соченият от оспорващия пропуск не се отразява и на правото му на защита, нито го възпира да разбере с кои свои действия е извършил нарушението и при каква фактическа обстановка.

НП е законосъобразно издадено съгласно чл.53, ал.2 вр. чл.83, ал.2 ЗАНН, тъй като по безспорен начин е установено нарушението и е идентифицирано юридическото лице – нарушител. Както се аргументира вече, в АУАН няма фактически празноти по чл.42, т.4 ЗАНН по съставомерни признаци на нарушението, които да изключват установяването му. Същевременно административнонаказателната отговорност по чл.218, ал.3 от ЗЗ е обективна, при налагане на имуществена санкция по чл.83, ал.1 ЗАНН срещу юридическо лице съгласно чл.83, ал.2 ЗАНН, чл.53, ал.2 ЗАНН е *mutatis mutandis* приложимо - вината на нарушителя не е съставомерен признак по чл.218, ал.3 ЗАНН, поради което неустановеността ѝ по акта не препятства издаването на наказателното постановление.

Забраната по чл.56, ал.1 от ЗЗ предпоставя правно дължимо бездействие, с което се реализира спазването ѝ. Може да бъде нарушена само чрез действия на физически лица, които пушат в закрито обществено място по § 1, т.11 от ДР на ЗЗ, въпреки че такова поведение е нормативно запретиено.

Констатирано е тютюнопушене в закрыта търговска зала на стопанисвано от [фирма] заведение за хранене, като обществено място по § 1а, т.11, б.“г“ от ДР на ЗЗ, съставляващо съставомерно по чл.218, ал.3 ЗЗ нарушение на забраната по чл.56, ал.1 ЗЗ. Тоест, с АУАН и издаденото въз основа на него НП на [фирма] не е вменено нито извършителство на неизпълнимо от юридическо лице изпълнително деяние „пушене“, нито допустителство (допускане на пушене), ненаказуемо поради липса на изрично предвиден съгласно чл.10 ЗАНН такъв състав в ЗЗ и/или друг закон или указ. В съответствие с чл.83, ал.1 ЗАНН [фирма] е санкционирано по чл.218, ал.3 ЗЗ за това, че не е изпълнило произтичащото от чл.56, ал.1 ЗЗ задължение към държавата за спазване на това здравно изискване, нормативно предвидено за ограничаване въздействието на тютюнопушенето като рисков за здравето фактор предвид осъществяването от дружеството ресторантьорство по чл.1, ал.1, т.3 от Закона за туризма в заведение за хранене, представляващо закрыто обществено място. Поредността на съставите по чл.218, ал.1, 2 и 3 ЗЗ, разделната им регламентация и ясното им нормативно разграничаване показват, че може да се наложи глоба на всяко пушило физическо лице и/или имуществена санкция на едноличния търговец или юридическо лице, в чийто обект се е пушило. В случая, с констатираното на 05.12.2019г. тютюнопушене в пицария, стопанисвана от [фирма] - закрыто обществено място по § 1а, т.11, б.“г“ от ДР на ЗЗ, е нарушена забраната по чл.56, ал.1 ЗЗ и е осъществен от обективна страна съставът по чл.218, ал.3 ЗЗ. Този извод на въззивния съд е правилен.

Допустителството по чл.10 ЗАНН съгласно чл.11, ал.2 НК вр. чл.11 ЗАНН има отношение към вината на дееца, т.е. към субективната страна на деянието. Допустителят допуска извършването или довършването на нарушение от друго лице, но бездействия, макар да има възможност да попречи на извършителя, като така го улеснява, без общност на умисъла им, за разлика от помагачеството по чл.20, ал.4 НК вр. чл.11 ЗАНН. Следователно допустителство може да има само при

административно нарушение на физическо лице, тъй като само то е деяние (действие или бездействие), извършено виновно съгласно чл.6 ЗАНН. Ето защо правилото на чл.10 ЗАНН, че при административните нарушения допустителите се наказват само в случаите, предвидени в съответния закон или указ, важи само за административнонаказателната отговорност на физическите лица. Обратното, допустителството няма място при имуществените санкции на юридическите лица по чл.83, ал.1 ЗАНН, които се налагат за неизпълнени техни задължения към държавата при осъществяване на дейността им, без изобщо да се изследва субективната страна, вкл. евентуалния умисъл от допустителя и общността на този умисъл с този на извършителя на улесненото или улесняваното, извършено или довършено нарушение. Затова без нарочен състав за допустителство в ЗЗ, ненаказуеми са физическите лица – управител, ръководещ обект по § 1а, т.41 от ДР на ЗЗ и други длъжностни лица в обекта, допуснали тютюнопушене, но не и административнонаказателното санкциониране на самото юридическо лице по чл.218, ал.3 ЗЗ. Това, че не са глобени пушилите в заведението клиенти, не прави имуществената санкция по НП неправомерно наложена - отговорността по чл.218, ал.3 ЗЗ на юридическото лице, в чийто обект е нарушена забраната по чл.56, ал.1 ЗЗ, е самостоятелна от тази по чл.218, ал.1 ЗЗ на физическите лица преки извършители, които пушейки с личните си виновни действия са я нарушили. Двете са различни, като не се обуславят и изключват взаимно. С чл.218, ал.1 и ал.3 от ЗЗ те са ясно диференцирани по вид и размер според субектите, без нормативна зависимост между тези състави, при тяхна приложимост за всички видове нарушения по чл.56 ЗЗ, без юридическите лица да са изключени от кръга на административнонаказателно отговорните лица за която и да е хипотеза на тютюнопушене в закрито обществено място.

По отношение на възражението на касатора, че в НП е вписано, че редакциите на чл. 231, ал. 2 и чл. 218, ал. 2 ЗЗ са от ДВ бр. 70/2004 г., настоящият състав споделя извода на въззивния съд, още повече, че санкцията е в правилно определен размер в приложимата към момента на извършване на нарушението санкционна норма.

По изложените съображения настоящият състав приема, че касационната жалба е неоснователна. Въззивният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал.2, предложение 1 от АПК, Административен съд София – град, IX – ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 27.10.2020 г., постановено по НАХД № 1757/2020 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 108-и състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.